

[Forsvarsministeren]

a. Under forudsætning af en gennemsnitlig økonomisk-teknisk levetid på ca. 20 år for felthærens våben og øvrige udrustning vil der – for at tilvejebringe den for en fordobling af felthærens krigsstyrke fornødne udrustning – være behov for en investering på ca. 20 gange hærens nugældende gennemsnitlige investeringsbehov pr. år. Dette er, jfr. tillæg til forsvarsministeriets skrivelse af 27. januar 1976 til forsvarsudvalget, for en 10 års periode opgjort til ca. 270 mill. kr. pr. år (priseniveau april 1975). Den totale anskaffelsespris vil på dette grundlag kunne ansættes til ca. 5½ mia kr.

b. Hvis levetiden for den tilvejebragte udrustning gennemsnitligt sættes til 30 år under hensyntagen til, at det drejer sig om udrustning til mobiliseringspersonel, vil der for at vedligeholde/modernisere udrustningen på lidt længere sigt være et årligt reinvesteringsbehov på ca. 200 mill. kr. (priseniveau april 1975).

(Da udvidelsen af felthærens reserve i hvert fald for så vidt angår personellet må ske over en årrække, vil der dog reelt blive tale om en kombination af de under a. og b. nævnte beløb, hvis størrelse vil være bestemt af den for tilvejebringelsen af udrustningen valgte opbygningstakt).

c. Hvad angår driftsudgifterne, vil det ikke være muligt at angive et groft skøn på det foreliggende grundlag. Dog kan det anføres, at driftsudgifterne til en brigade i stående styrke (ca. 1.400 mand) i dag andrager ca. 150 mill. kr. pr. år, og at det næppe kan antages, at driftsudgifterne til omhandlede forøgelse på 50.000 mand af mobiliseringsstyrken vil være mindre.

3. Hvad angår bemanningen af eventuelle nye enheder, skal de værnepligtige – med den nuværende tilgang på ca. 8.000 værnepligtige pr. år – skønsmæssigt forblive i felthærens reserve i ca. 15 år mod nu maksimum 9 år. Dette vil medføre en betænkelig forøgelse af levealderen for personel i felthærens reserve, i lokalforsvaret samt i personelstatningsdepoterne, der er nødvendige for at supplere felthæren i en krigssituation. Endvidere vil det blive vanskeligt at opretholde personellets uddannelse, specielt på det mere komplicerede materiel, over så lang en årrække.

Forøgelsen af felthærens reserve i det nævnte omfang bør derfor næppe gennemføres uden en forøgelse af uddannelsesstyrken (fredsstyrken).

Til *justitsministeren* (21/6 78) af:

Burgdorf (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at der i 22 af Danmarks 54 politikredse er indført lokale parkeringsbestemmelser med særregler, der afviger fra færdselslovens generelle regler, og agter ministeren at indføre ensartede parkeringsbestemmelser i samtlige politikredse?«
(Spm. nr. 884).

Begrundelse.

Ifølge et FDM-rundspørge til samtlige politikredse har 22 af politikredsene indført lokale parkeringsbestemmelser. I Gråsten og Esbjerg politikredse er der forbud mod fortovsparkering, mens det f. eks. er tilladt i Ringsted og Svendborg politikredse. Også for campingvogne er der varierende regler. De lokale særregler skiltes der ikke med på de pågældende steder, og de træder i kraft blot ved at blive offentliggjort i områdets aviser. Dette betyder, at ikke-lokale bilister ikke kan vide, hvornår parkering er lovlig eller ej.

Besvarelse (5/7 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

I henhold til færdselslovens § 29, stk. 4, kan justitsministeren ud over standsnings- og parkeringsforbuddene i stk. 1-3 fastsætte yderligere forbud mod standsning og parkering. I medfør af færdselslovens § 92, stk. 1, kan politiet med samtykke fra vejbestyrelsen eller for så vidt angår private veje vedkommende kommunale myndighed fastsætte bl. a. parkeringsrestriktioner. Parkeringsrestriktioner fastsættes efter § 92, stk. 6, ved afmærkning. Såfremt restriktionerne ikke er begrænset til en bestemt vejstrækning, kan de dog i stedet offentliggøres i en lokal bekendtgørelse.

Under behandlingen af færdselslovsforslaget blev der fremsat forslag om helt at ophæve adgangen til at anvende lokale bekendtgørelser i stedet for afmærkning. Et flertal i retsudvalget (og i folketinget) accepterede dog, at der skulle være adgang til at udstede lokale bekendtgørelser, men lagde i betænk-